

FARA Á MED ÞESSA BÆN EINU SINNI Á SÓLARHRING

Sá sem óskar að fara með þessa bæn, standi og snúi sér til Guðs, og þar sem hann stendur líti hann til hægri og vinstri, eins og hann vænti miskunnar Drottins síns, hins miskunnsamasta og vorkunnláta. Síðan segi hann:

Ó Þú sem ert Drottinn allra nafna og smiður himnanna! Ég sárbæni Þig við þá sem eru uppsprettur Þíns ósýnilega kjarna, hins háleitasta og aldyrlega, að gera úr bæn minni bál, sem brenni hulurnar sem hafa byrgt mér sýn á fegurð Þína og ljós sem leiði mig til úthafs návistar Þinnar.

Síðan lyfti hann höndum í bæn til Guðs – blessaður og upphafinn sé Hann – og segi:

Ó Þú þrá heimsins og ástvinur þjóðanna! Þú sérð mig leita til Þín, fráhverfan öllu nema Þér og halda í líftaug Þína sem vakið hefur alla sköpunina með hreyfingum sínum. Ég er þjónn Þinn, ó Drottinn minn, og sonur þjóns Þíns. Lítt mig reidubúinn að gera vilja Þinn og löngun og æskja einskis nema velþóknunar Þinnar. Ég sárbæni Þig við úthaf miskunnar Þinnar og sól náðar Þinnar, að gera við þjón þinn það sem Þú vilt og Þér list. Við mátt þinn sem

er langt ofar allri tjáningu og lofgjörð! Allt sem hefur komið frá Þér er þrá hjarta míns og elska sálar minnar. Ó Guð, Guð minn! Lítt ekki á vonir mínar og gerðir, nei, lítt heldur á vilja þinn sem umlykur himna og jörð. Við þitt mesta nafn, ó Þú Drottinn allra þjóða! Ég hef þráð aðeins það sem Þú þráðir og elska einungis það sem Þú elskar.

Síðan krjúpi hann, beygi enni sitt að jörðu og segi:

Upphafinn ert Þú yfir lýsingu alls nema Þín sjálfs og skilning alls nema Þín.

Síðan standi hann upp og segi:

Ger úr bæn minni, ó Drottinn minn, lind lifandi vatna svo ég megi lifa meðan veldi þitt varir og nefna Þig í sérhverri veröld veralda þinna.

Síðan lyfti hann höndum á ný í bæn og segi:

Ó Guð! Hjörtu og sálir tærost upp í adskilnaði frá Þér og eldur ástar þinnar hefur kveikt bál í allri veröldinni! Ég sárbæni Þig við nafn þitt sem hefur lagt undir þig allt sköpunarverkið, að meina mér ekki um það sem er af Þér, ó Þú sem ríkir yfir öllum mönnum! Þú sérð, ó Drottinn minn, þennan okunna hraða sér til síns ædsta heimilis undir tjaldhimni tignar þinnar og innan vébanda miskunnar þinnar, þennan misgerðamann leita úthafs

fyrirgefningar þinnar, þennan lítilsverða leita til forgarðs dýrðar þinnar og þessa vesælu veru leita ljómans af auðæfum þínum. Þitt er valdið að skipa fyrir um hvaðeina sem þú vilt. Ég ber því vitni að verk þín á að vegsama, fyrirmælum þínum ber að hlýða og þú ert óheftur í boðum þínum.

Síðan lyfti hann höndum og endurtaki þrívægis hið mesta nafn (Alláh-u-Abhá – Guð hinn aldyrlegi). Því næst beygi hann sig niður, hvíli bendur á hjám sér frammi fyrir Drottni – blessaður og upphafinn sé Hann – og segi:

Þú sérð, ó Guð minn, hvernig andi minn hefur vaknað í limum mínum og líkama í löngun sinni að tilbiðja þig og þrá sinni að muna þig og lofa. Hvernig hann ber því vitni sem tunga boðorða þinna hefur vitnað um í ríki tjáningar þinnar og á himni þekkingar þinnar. Mér er það ljúft í þessu ásigkomulagi, ó Drottinn minn, að biðja þig alls sem er af Þér, svo ég megi sýna fátækt mína og mikla örlæti þitt og ríkidæmi, lýsa yfir vanmætti mínum og birta mátt þinn og vald.

Síðan standi hann, lyfti höndum tvívægis í bæn og segi:

Enginn er Guð nema þú, hinn almáttugi, hinn örlátasti. Enginn er Guð nema þú, sá sem ákvarðar bæði í upphafinu og við endalokin. Ó Guð, Guð

minn! Fyrirgefning þín hefur gert mig djarfan, miskunn þín hefur styrkt mig, kall þitt hefur vakið mig og náð þín reist mig upp og leitt mig til þín. Hvernig dirfðist ég annars að standa við borgarhlið návistar þinnar eða beina augum mínum að ljósunum sem skína frá himni vilja þíns? Þú sérð, ó Drottinn minn, þessa aumu veru knýja á dyr náðar þinnar og þessa svipulu sál leita að móðu eilífs lífs úr höndum örlætis þíns. Þitt er valdið um alla tíð, ó þú sem ert Drottinn allra nafna, og mín er undirgefning og fús hlýðni við vilja þinn, ó skapari himnanna!

Síðan lyfti hann höndum þrívægis og segi:

Meiri er Guð öllum sem máttugir eru!

Síðan krjúpi hann, beygi enni sitt að jörðu og segi:

Þú ert hærri en svo að lofgjörð þeirra sem nálægir eru þér geti stigið upp til himins návistar þinnar eða fuglar hjartna þeirra sem eru helgaðir þér nái til hliðs þíns. Ég ber því vitni að þú ert helgaður ofar öllum eigindum og heilagur ofar öllum nöfnum. Enginn Guð er nema þú, hinn ædsti og aldyrlegi.

Síðan setjist hann og segi:

Ég ber því vitni, sem allt sem skapað er hefur vitnað um ásamt herskörunum á hæðum og íbúum hinnar alhæstu paradísar og ofar þeim tunga tignarinnar

sjálf frá hinum aldirlega sjónarhring, að Þú ert Guð, að enginn Guð er nema Þú og að Hann sem hefur verið birtur er hin hulda dul, hið varðveitta ták sem tengdi og sameinaði bókstafina V, E og R (ver). Ég ber því vitni að það er Hans nafn sem skráð var af penna Hins hæsta og nefnt í bókum Guðs, Drottins hásetisins hið efra og á jörðu.

Síðan standi hann uppréttur og segi:

Ó Drottinn allrar verundar og eigandi alls, sýnilegs og ósýnilegs! Þú skynjar tár mín og andvörp og heyrir harmatölur mínar, grátstafi og kvein hjarta míns. Við mátt Þinn! Misgerðir mínar hafa varnað mér að nálgast Þig og syndir mínar hafa haldið mér langt frá forgarði heilagleika Þíns. Ást Þín, ó Drottinn minn, hefur auðgað mig og aðskilnaður við Þig eyðilaggt mig og fjarlægð frá Þér eytt mér upp. Ég sárþæni Þig við fótspor Þín hér í auðninni og með orðunum „Hér er ég, hér er ég“ sem Þínir útvöldu hafa mælt í þessari ómælisviðáttu og við andblæ opinberunar Þinnar og þýðvinda dögunar birtingar Þinnar, að bjóða að ég megi líta fegurð Þína og gæta alls sem er í bók Þinni.

Síðan endurtaki hann þrisvar Hið mesta nafn, beygi sig niður með hendur á hnjúm sér og segi:

Lof sé Þér, Ó Guð minn, að Þú hefur hjálpað mér að muna Þig og lofa og kynnt mér Hann sem er dagsbrún tákna Þinna, látið mig líta drottun Þinni, auðmýkja mig frammi fyrir guðdómi Þínum og viðurkenna það sem tunga tignar Þinnar hefur mælt.

Síðan rísi hann á fatur og segi:

Ó Guð, Guð minn! Bak mitt er beygt af byrðum synda minna og gáleysi mitt hefur eyðilaggt mig. Hvenær sem ég ihuga illar gerðir mínar og góðvild Þína, tærist hjartað í brjósti mér og blóðið ólgar í æðum mér. Við fegurð Þína, ó Þú þrá heimsins! Ég blygðast mín er ég lít upp til Þín og löngunarfullar hendur mínar fyrirverða sig fyrir að teygja sig til himnaríkis örlætis Þíns. Þú sérð, Ó Guð minn, hvernig tár mín aftra mér að muna Þig og vegsama dyggðir Þínar, ó Þú Drottinn hásetisins hið efra og á jörðu! Ég sárþæni Þig við tákni ríkis Þíns og dul yfirráða Þinna að gera við Þína elskuðu sem hæfir örlæti Þínu, ó Drottinn allrar verundar, og sæmir náð Þinni, ó konungur hins séða og óséða.

Síðan endurtaki hann þrisvar Hið mesta nafn, krjúpi með enni að jörðu og segi:

Lof sé Þér, ó Guð okkar, að Þú hefur sent það niður til okkar sem færir okkur nær Þér og birgir okkur upp af öllu því góða sem sent er niður í bókum

Þínum og ritningum. Vernda okkur, þess biðjum við Þig ó Drottinn minn, gegn sæg hégómlegra duttlunga og fánýtra ímyndana. Þú ert að sönnu hinn máttugi, sá sem allt þekkir.

Síðan rétti hann sig upp, sefjist og segi:

Ég ber því vitni, Ó Guð minn, sem Þínir útvöldu hafa vitnað um og viðurkenni það sem íbúar alhæstu paradísar og þeir sem umkringja Þinn volduga veldisstól hafa viðurkennt. Ríki jarðar og himins eru Þín, ó Drottinn veraldanna!

—*Babá'u'lláh*